



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrivm Miracvlorvm Et Historiarvm Memorabilivm Lib. XII

Caesarius <Heisterbacensis>

Antverpiae, 1605

De decem haereticis apud Argentinam examinatis & combustis, quorum vnus dum esset per confessionem sanatus ac liberatus, per mulierem deceptus, rediuiuo incendio damnatus est, cap. 17

urn:nbn:de:hbz:466:1-13177

Decem hæretici in eadem ciuitate, scilicet Argē-
tina, quæ & Stralsburg, comprehensi sunt; qui
cùm negarent, per iudicium candentis ferri
conuicti, sententia incendij sunt damnati. Die sta-
tuto, cùm ducerentur ad ignem, quidam ex comitan-
tibus vni illorum dicebat; Miser, damnatus es, age
vel nunc pœnitentiã, peccata tua congredendo, ne post
incendia corporis, quæ momentanea sunt, animam
tuam ignis gehennalis æternaliter cõburat. Cui cùm
ille diceret; Considero quidem me errasse, sed timeo
pœnitentiam tantæ necessitatis minùs acceptum esse
Deo. Respondit; Ex corde tantum confitere, Deus est
misericors, & pœnitentem suscipiet. Mira res, mox e-
nim vt homo confessus est perfidiam, manus eius ple-
nam recepit sanitatem. Tardante eo in confessione,
eum a iudice vocaretur ad pœnam, confessor eius iu-
dici respondit; Non iustum est, vt homo innocens dā-
neretur iniuste. In cuius manu dum nullum vestigium
combustionis reperiretur, dimissus est. Habebat idem
homo vxorem non longè a ciuitate manentem, horum
quæ dicta sunt, prorsus ignaram, ad quam cùm venis-
set gaudens, dixissetque: Benedictus Deus qui me li-
berauit hodie ab interitu corporis & animæ, causam
ei exponens; Respondit illa: Quid fecisti ò miserrime,
quid egisti? vt quid propter momentaneum dolorem
recessisti a fide tua sana & sancta? magis debueras, si
fieri posset, centies corpus tuum incendijs subijcere,
quàm a tam probata fide semel recedere. Sed quem
non seducat vox serpentina? Immemor ille beneficij
sibi diuinitus collati, iramemor tam euidentis mira-
culi, consilio vxoris acquieuit, & errorem pristinum
resumpsit. Deus verò non immemor vindictæ pro tan-
ta ingratitude, manum plagauit vtriusque. Renoua-
tum est incendium in manu hæretici, & quia coniunx
auctrix extitit resumpti erroris, consors facta est redi-
uiui doloris. Tã vehemens erat incendiũ, vt ossa ma-
nuum penetraret, & cū vti non auderent clamoribus
in villa, quos vis extorsit doloris, fugerunt in nemus
vici-

vicinum, illic vt lupi ululantes. Quid verbis immorer?
 Rediti sunt, in ciuitatem reducti sunt, simulq; in ignem, nondum plenè extinctum, missi, & in cinerè reducti. APOLLONIVS: Iustè actum est cum istis. CÆSARIVS: Confessione pura pugnautes merentur victoriã, damnandique indulgentiam.

CAPVT XVIII.

TEmpore illo, quo Henricus Imperator, pater Frederici, qui nunc regnat, nouissimè intrauit Longobardiam, accusatus est apud eum ab eisdem Longobardis castellanus quidã de rapinis, aliisque insolentiis multis, à quibus etiam adductus est pugil quidam fortissimus, giganteæ altitudinis, qui eum monomachia impeteret. Nolens eis Imperator negare iustitiam, militem adesse præcepit. Què cum gigas ille ad duellum secundùm ius ciuile citaret, frater eiusdem militis ad pedes Imperatoris se prostrauit, & vt sibi pro germano tenerrimè dilecto pugnare licerèt, multis lacrymis obtinuit: qui cū se preparasset diligentissimè per cōtritionè, confessionè, & orationè, omnè suam spem in Christo posuit, cuius signaculum tam in veste quam in clypeo atq; manu pugnaturus pro munimèto circumtulit: erat enim vir gracilis, nec multùm fortis, cui cū occurrisset pugil aspectu horribilis, alterum se exhibens Goliath, ictum tam validè in clypeo eius dedit, vt tonitruum putaret: miles verò ictum ictui continuans, antequã manum retraheret, cum tãto nisu illam percussit, vt baculum lapsum lenare non posset: deinde crebris ictibus matans pugilem, per confessionis virtutem vicit insuperabilem: qui, sicut mihi retulit Henricus monachus noster, qui præsens fuit, sicut bos mugiens in hæc verba prorupit: Væ mihi misero, quomodo tam turpiter confusus sum ab hoc homunculo? sicque per fratris humilem confessionem homo morte dignus euasit mortem, adèptus est victoriã. Quòd autem damandis confessio tribuat veniam, præstò est exemplū.

CAPVT